

Konec dobrým časům

Slunce zářilo nad městem Dumil již celý den. Neobvyklý jev na blížící se zimu, pomyslel si kouzelník a dál se připravoval na dnešní událost. Tou nebylo nic menšího, než oslava výročí sňatku s jeho ženou. Tato oslava přilákala do města plno osob z celé země. Kejkliři i bardy, kočovníci cestující skrz města a tábory, významné osobnosti odpovědně kladně na pozvání, ti všichni se v tento podzimní den sešli, aby oslavili již třicet let trvající manželství mezi kouzelníkem Mefaistosem a jeho ženou, bylinkářkou Lydií.

Za „normálních“ okolností by oslava výročí nevzbudila velkou pozornost, natož aby to byl hlavní bod na programu dne v hlavním městě. Ona to ale žádná „normální“ okolnost není. Mefaistos je velice vážená osoba, arcimág kruhu mágů a jeden z mála mágů, na kterého není dohlíženo rytíři řádu Svaté Očisty, kteří hledají každého kacíře a všechny obdařené magií bedlivě sledují. Mefaistos získal takový obdiv a privilegia, když zastavil smrtelnou chorobu šířící se zemí a pomohl králi ve válce proti Urukům, pocházející ze souostroví daleko od království a s nimiž se již vede válka po celé generace. Jeho žena je městská léčitelka, která uzdravila syna krále před smrtí na jed ze zbraní Uruků.

Oba se poznali jako mladí, když Mefaistos dostudoval a stal se plnohodnotným mágem. Při jedné vycházce se svými kolegy, měli za úkol zjistit podivnou nemoc šířící se na severu země. Lydia se tam v jedné z vesnic starala o svojí rodinu, nakaženou černými neštovicemi, chorobou, která před třicetidvěma lety postihla půlku země a nechávala za sebou pouze mrtvé. Lydia vyrůstala po boku zkušeného alchymisty a bylinkáře, věděla jak se starat o nemocné a ikdyž byla tato nemoc v království nová, dočetla se o ní v knihách z ciziny, kde již vypukla před nějakou dobou. Věděla, že se nakažených nemůže dotýkat a podávat jim speciální rostok z blanovičnicku a meduňky.

Když Mefaistosova skupina dorazila, Lydia se jich ujala a vše jim vysvětlila, dřív než se přiblížili k nakaženým. Oba se do sebe na první pohled zamilovali. Po celý týden je Lydia provázela po nakažených vesnicích a spolu s mágy připravovala masti a lektvary pro nakažené. Mágové se po týdnu vrátili do sídla kruhu mágů v Dumilu, avšak Mefaistos Lydii slíbil, že se pro ni vrátí. V kruhu poté celý rok zkoušel namíchat protilátku proti neštovicím, které se mezitím rozšířili po celém království. Po mnoha nepodařených pokusech mu přítel z kruhu Garvald poradil: „Smíchej čistý lektvar zdraví s jedem silného živočicha.“ Mefaistosovi se to stále zdálo málo, proto z postižených orgánů mrtvých těl vzal kusy mikrobů, které spojil s Garvaldovou radou. A tak vznikl nápoj, který proti neštovicím opravdu fungoval. Léčil postižené i zabraňoval dalšímu nakažení. Mefaistos se stal hrdinou a v království váženou osobou. Lydia se po skončení choroby nastěhovala do Dumilu za Mefaistosem, který již nemusel žít v kruhu, ale mohl si pořídit vlastní domov. O rok později se vzali, bohužel Lydia nemůže mít žádné děti, takže navzdory dlouho trvající lásce, je stále i provází smutek.

„Je vše připravené Garvalde?“ otázal se Mefaistos. „Samozřejmě, příteli. Celé město je oblepené plakáty upozorňující na tuto událost. Zahradníkovi vonné květiny teď lahodí čichu člověka i zvířete, sám mistr Gussepe, šéfkuchař královské kuchyně, připravil několik chodů a tři obložené stoly jídlem. Pěnkavy a slavíci roznášejí štěstí a spokojenost dnešního dne mimo město, i větřík popěvuje mezi listy stromů tuto radostnou novinu.“ rozvyprávěl se Garvald. Mefaistos si dooblékl slavnostní košili, připomínající spíše vesnický kroj svými ozdobami a vyšíváním, proto přes ni ještě prohodil hnědý kabát se zlatými manžetami a vyšívaným znakem kruhu mágů. Nazul dlouhé, kožené boty a kalhoty. „Nesnáším tyhle slavnostní obleky“ povzdechl si. „Boty jsou velké, kalhoty příliš těsné. Raději bych měl volné roucho, kde se aspoň necítím tak natěsno“ dodal. „Král má rád dodržování tradic a ty bys měl taky. A vůbec, Lydii se takhle líbíš víc, tak už si nestěžuj a pojď, mágové přeci chodí včas“ ušklíbl se Garvald. „To je výsada elfů ... a králů“ odfrkl si Mefaistos. „Se svojí výškou takový elfík jsi, ještě ti

chybí uší“ dodal Garvald. Oba přátelé se zasmáli a vyrazili do ulic.

Slunce svítilo přímo nad městem. Bylo poledne. Oba mágové se již blížili na náměstí, kde to mělo všechno vypuknout. Všichni občané z dolní, horní i kupecké části byli pozváni. Nezáleželo, jestli jste bohatý šlechtic či zchudlá vdova. Na okraji náměstí šlo najít i žebráky, strážní byli vesměs schovaní mezi plným davem. Přátelé již docházeli k hlavnímu podiu, před kterým bylo plno stolů s důležitými hosty, jako královská rodina, vrchní mágové, velitel stráže a příbuzní. Okolo stolů hlídali strážé a za nimi byl dokola stojící dav. Na podiu hráli muzikanti a bardi zpívali tématické básně. Čekalo se hlavně na barda Loria, který vystoupil s básní Podzimní hrátky. Když se naši hrdinové blížili, spustil :

Již nám nastal podzimu čas, po roce se vrátil zas.

Avšak loni ke mně praví, že nám ten začátek letos zkazí.

Děšť nám všechno smyje a zimou to pak ještě shnije.

A jak se to tak sešlo, proroctví mu vyšlo.

Já si za ním ale zašel a trochu slunka u něj našel.

Bojoval jsem urputně, oběd jsem měl na plotně.

Brambůrky vařené, zeličko dušené, vajíčko smažené.

Šmakovalo velice, byla dobrá stolice.

Lidé se smáli a bardovi tleskali, ale když si mezi nimirazil cestu Mefaistos, všechna pozornost se strhla na něj. „Aaa, konečně dorazila hlavní postava dne. Pojď mezi nás.“ zakřičel na Mefaistose král, div mu kuřecí stehýnko nevypadlo z úst. „Vaše Veličenstvo, omlouváme se za drobné zpoždění.“ řekl s hlubokou úklonou Mefaistos. „Přeci je to tvůj den, takže nato máš právo“ usmál se král a otřel pusou od sosu. „Tvoje Žena již čeká v přístřešku za podiem, teď když jsi tady, konečně můžeme začít.“ Garvald se usadil mezi ostatní hosty a Mefaistos se s dovolením krále vydal za Lydií.

Oslava vypukla. Oba manželé vystoupili před dav, vrchní trubadúr je uvedl a lidé tleskali. Vše vypadalo harmonicky, „Nic se nemůže pokazit,“ myslel si Mefaistos, když vcházeli na podium. Osud ale vše plánoval jinak. Když pár přednášel o tom, jak se poprvé potkali, vypukl v protějším hostinci požár následovaný okamžitým výbuchem. Všichni okamžitě upoutali pozornost na hostinec, nastala panika. Ten moment vrahům stačil. Než manželé sešli z podia, zasáhla Lydií šipka do srdce. Chvilí ještě zůstala na nohou, nevnímaje bolest, ale krátce nato spadla na zem. Opodál stojící strážé vyrazili ochránit krále a manželé. Krátce po první střele následovala druhá. Strefila do spánku strážného, který se krčil vedle manželů. Padl mrtev vedle mága. Mefaistos okamžitě vyvolal okolo sebe ochranné kouzlo a zavlkl Lydií do přístřešku. Král a významní hosté se rozprchlí. Požár se výbuchem roznesl na další budovy. Ve městě byl chaos.

Po několika hodinách se situace zklidnila. Oheň byl uhašen, avšak několik budov mu podlehl. Po vrazích nebyly stopy. Motivace k činu nejasná. V hlavním sále městské rady se sešli všichni představitelé města k mimořádné poradě. Strážé zatýkali a vyslýchali všechny zúčastněné osoby. Zbytek hostince prozkoumávali alchymisté a mágové pod přísným dohledem rytířů Svaté Očisty, neboť oni věřili, že čarodějové mohou za tyto události. Platil přísný zákaz opustit město. Všechny domy bylo nařazeno prohledat, včetně střech.

Do hlavního sálu přišli medicové s výsledky vražedné zbraně a prozkoumáním těl, i přes nevoli Mefaistose, který byl okamžitě po zklidnění situace zavlčen do sálu a odtržen od své ženy. „V obou mrtvých tělech jsme našli šipky, svojí velikostí nejspíše z menšího samostřílu, které byly napuštěny urukským jedem. Obě zásahly citlivá místa, tedy jed nebyl ani potřeba. Nejspíše tam byl pouze pro jistotu, kdyby střelec minul životně důležitá místa. Urukský jed je velmi jedovatý, pouze paní Lydia ho

uměla speciálním odvarem a svojí mocí zastavit. Nepochybně by do deseti minut zemřela tak jako tak. To samé pan strážný.“ klesnul na hlase vrchní medik. „Ha, takže sprostá vražda. Jednou za čas přijedu navštívit toto prý poklidné místečko a vždy se tu něco stane. A teď se tu ještě prohánějí důkladní vrazi a vy nemáte tušení kde jsou, skvělé, vskutku úžasný to den“ vyhrkl ze sebe velvyslanec Orito de Mafelet ze Slunečných vršků. „Uvědomte si, že mluvíte v přítomnosti krále. Nemusel jste jsem vůbec jezdit vážený pane.“ sykl na něj králův rádce. „Ať hrom do vás praští, přestaňte se tady hádat jako malí a chovejte se podle svého postu. Máme tady vážnou situaci a vy ji akorát zlehčujete. Potřebujeme celý případ prošetřit.“ povzdychl si král a otočil se směrem na poslíčka „nechte zavolat kapitána stráží.“ zvolal. Poslíček se uklonil a odběhl pryč. Mefaistos už sílící napětí nevydržel a vykřikl : „Já v tom mám docela jasno. Moje Žena je zavražděna, nikdo mě nepustí k jejímu tělu. Pátrá se po vrazích, ale nikdo neobjevil stopy. Celé se to bere na lehkou váhu. Ta druhá šipka byla jistě určena pro mě. Někdo se nás obou chtěl zbavit. Navíc většina stráží se rozběhla jiným směrem a ztratila se v davu.“ Všichni na něj upřeně hleděli a na chvíli nastalo hromové ticho. To ukončil až králův rádce se slovy : „Naráží tím velevážený arcimág na něco konkrétního? Chce tím snad říci, že to bylo celé zincenované? Že zde samo veličenstvo má prsty ve spiknutí proti vaší osobě?“ „To jste řekl Vy! Já pouze konstatuji, že mi to přijde krajně podezřelé.“ dodal Mefaistos. Do rozporu se následně vložil i král : „Ach, nejdříve pan velvyslanec a teď i Ty, příteli. Ujišťuji Tě, že se vše důkladně šetří. Možná bys mohl zajít do kruhu a podívat se na své kolegy. Slyšel jsem, že rytíři Očisty tam prohledávají a „očisťují“ celou budovu.“ „Chcete mě dostat pryč kvůli svým pletichám. Moje Žena je mrtvá, žádné jiné oběti nejsou a zdejší systém vyšetřování se mi velice nezamlouvá. Doufám, že dospějete k rozumnému řešení. Loučím se, pánové.“ klesl Mefaistos na hlase a opustil sál.

Do kruhu však již nedorazil. Mefaistos zmizel a i přes uzavření města ho nikdo nedokázal najít. Přes celé město i zemi se následně vedly spekulace o jeho zmizení. Někteří tvrdili, že ho vrahové nakonec dostali. Jiní, že se nedokázal vyrovnat se smrtí manželky a dobrovolně opustil tento svět. Pravdu však nikdo nevěděl.

----- O 2 ROKY POZDĚJI -----

Plamen ohně z krbu ohříval celou místnost. Vařené jehněčí nacházející se na plotně provonilo okolí. Bylo již hotové. Tajemná postava si toho všimla, avšak i nadále seděla na dřevěném špalvu a popíjela zázvorový čaj. Z okna své chatky pozorovala okolní prostředí. Přes zpadané listí důsledkem podzimu se prodíral muž v černém kabátu a klobouku, zakrývající mu část obličeje. Byl již očekáván. V této části kraje byli lidé neobvyklým jevem. Poutník přicházející k chatce, zakryté křovinami a sousedícím lesem, si proto dával dobrý pozor, aby nebyl sledován. Dorazil k budově, jejíž dveře se otevřely. Vstoupil dovnitř. „Vidím, že můj posel již dorazil“ promluvila klidným hlasem tajemná postava v chatce. „Nerad na někoho čekám, proto ti gratuluji, že jsi dorazil včas, případné důsledky za zpoždění by mohli být poněkud ... nepříjemné.“ Pche, cech říkal, že mě posílají k nějakému muži, který žije v těchto zapadlých končinách. Ale, že to bude starej a nepříjemnej chlapík vyhrožující mi něčím horším, než dobrým čajem po dlouhé cestě či penízem na zpáteční cestu, to jsem vážně nečekal.“ vyprskl na něj poslíček a vytáhl popsaný pergamen. „Nicméně jsem tu, abych podal hlášení o dění v hlavním městě a jeho okolí, které proběhly od událostí před dvěma lety.

„Tak tedy, v Dumilu se po krátké době zastavilo vyšetřování vraždy pro nedostatek stop. Vrazi se nikdy nedopadli. Rytíři řádu Svaté Očisty obvinili nějaké mágy, provozující alchymii, z výbuchu hostince. Byli veřejně popraveni. Po zmizení tehdejšího arcimága se jich neměl kdo zastat a tak je kruh pod

kontrolou velmistra a jeho rytířů. Král se potýká s určitou nemocí, takže spíše vládne jeho radní. A na závěr kolují zvěsti, že Urukové se opět objevili u našich břehů.“ Tajemný muž posla pozorně vyslechl. Jeho výraz ve tváři se celou dobu nezměnil. Posel netušil, kdo tajemný muž je. Tvář měl zakrytou kápí, takže co si zrovna myslí nemohl vědět. Nastalo chvilkové ticho. To přerušil až tajemný muž se slovy : „Většina těchto zvěstí se již ke mně donesla, posle. Ale zajímalo by mě, kdo viděl ty Uruky? Je mi známo, že od poslední války byla všechna těla spálena a nikdo je již neviděl.“ „Byli to nějací rybáři lovící na pobřeží. Kdo ví, s čím si je mohli splést. Tyhle individua jsou většinou posilněny rumem, takže tato informace může být mylná.“ odpověděl posel. „A kruh mágů? Ten někdo vede, nebo se rytíři chopili moci?“ „Arcimág Garvald má na starosti zbylé mágy. Zároveň se snaží omezit moc rytířů holdováním u krále, tedy přesněji jeho rádce. Říká se, že se aktivně zapojuje do politiky a napomáhá chodu města. „Výborně, děkuji Ti za zprávu“ podotkl muž a odvrátil od posla pohled. „Ehm, abych nezapomněl, mám zde ještě dopis, který jsem obdržel v cechu. Nevím od koho pochází, ale měl jsem ho vzít sebou.“ Posel předal muži srolovaný a zapečetěný pergamen. „Loučím se tedy.“ „Ne tak rychle mladíku“ křikl na něj muž. „Mám pro tebe taky zprávu. Je adresována alchymistovi v Dumilu. Věřím, že se tam v pořádku dostane.“ vysvětlil mu muž a odešel k ploténce s jehněčím. Posel již raději nic nenamítal a odešel z chatky.

*

V Dumilu vstoupil strážný do kanceláře radního, v níž radní diskutoval s Garvaldem a velmistrem rytířů, Luciusem. Chvíli si ho ani nevšimli a pokračovali v rozepři. „Urukové na západním pobřeží mohou představovat problém, možná to jsou nepodložené informace, ale v těchto dobách bysme to neměli brát na lehkou váhu.“ vysvětlil oběma mužům radní. „Již tam byla patrola a nic nezjistila, krom toho máme na severu nějakou vzpouru baronů, jednotky jsou tedy potřeba tam, aby uklidnili situaci. Nebojte, vše mám pod kontrolou.“ ujišťoval je Garvald. A od kdy si mág hraje na politika a rozhoduje o království?“ rozčilil se velmistr. „Vaše magie nikomu nepomůže, já a moji rytíři tam vyrazíme a pořádek udržíme sami.“ „Někdo to hold dělat musí a Vy s vaším způsobem byste tak akorát za sebou nechal spousty mrtvol, velmistře. Krom toho je náš ctěný král v bezvědomí a magie je to jediné, co ho udržuje při životě. A pan radní má dost starostí s chodem města.“ „Pcha, magie je určitě vinna za nynější stav krále! To jen vy, mágové, to nechcete připustit.“ prskl na arcimága velmistr. Radní si konečně všiml stojícího strážného ve dveřích. „Co tam tak stojíte a proč nás vůbec vyrušujete, vojáku?!“ „Omlouvám se, ale mám zde dopis pro arcimága.“ sklíčeně řekl strážný. Arcimág si vzal dopis a rozloučil se. „Nuže, necháme naši debatu na jiný čas. Až se zde s velmistrem půjde dát v klidu promluvit.“ „Jaká drzost! Před pár lety se mágové báli a radši nic neříkali. A teď? Hrají si na bohy a neví, s kým si zahrávají!“ vztekal se velmistr. Garvald již však opustil místnost. Dorazil do své komnaty v kruhu, kde otevřel dopis a polil ho vrstvou kouzelného prášku, aby se zjevil obsah dopisu, který byl pro jistotu skrytý před zraky případného nežádoucího čtenáře. Pro sebe si přečetl jeho znění :

„Pro veleváženého arcimága Garvalda z Bruny. Jsem velmi polichocen, že naše vzájemná spolupráce probíhá na dobré úrovni. Jsem srozuměn, že váš politický vliv se rozrůstá a král již není schopen vykonávat svojí funkci. Vidím, že vše pokračuje podle našeho plánu. Výzvědné patroly Uruků již dorazily na východní pobřeží a čekají na flotilu. Sám císař posílá své nejlepší kouzelníky a vycvičené bojovníky spolu s těmito zvířaty. Impérium s váší osobou na vrcholu se již blíží skutečnosti. Co se týče kouzelníka Mefaistose, ve Slunečných vršcích se zcela určitě nenachází. Věřím, že je již po smrti a naše plány nezhatí. Neměl bych kvůli němu obavy. Novým arcimágem jste, takže původní část plánu

vyšla na výbornou. Postarejte se o rytíře řádu a já zajistím zbytek armády. Již brzy nashledanou. Podepsán Orito de Mafelet.“

*

Muž odložil prázdnou misku od dojedeneho jehněčí na stůl. Vzal si přinesený pergamen a vykřikl : „Aehn Di Vaass“. Pergamen náhle ztratil magickou pečeť a otevřel se. Muž se pustil do čtení : „Milý příteli. Tvoje poslední žádost mi málem vyrazila dech. Už při předchozím odeslání nekromantské knihy jsem měl strach z objevení, natož při této dodávce. Tělo tvé ženy bylo pohřbeno a za ty roky se o paní Lydii ztratil zájem stejně jako o Tebe, slavného Mefaistose. Její pozůstatky těla tak sice nebylo těžké vyjmout z hrobu, ale zakrýt všechny stopy a dostat kosti z města byl nebezpečný úkol. Za takové věci bych byl okamžitě popraven, možná i upálen pokud by nato přišli rytíři! Naštěstí s tvým pomocníkem se to podařilo, ale v rámci našeho dlouholetého přátelství Tě žádám, abys mě již ze svých plánů vynechal. Tvůj plán je šílený a radím od něj upustit. PS : Můj dluh je splacen.“

Mefaistos dopis odložil stranou a odešel ke své knihovničce, ze které vzal knihu, zmiňující se v dopisu. Otevřel ji na straně se zvláštními znaky a ingrediencemi. V tom do otevřeného okna usedl havran. Ozvalo se hlasitě : „Kráááá.“ „Já vím, že jsi přiletěl. Nemusíš to dávat najevo celému okolí ...“ křikl na něj Mefaistos. Havran nevěnoval jízlivému hlasu Mefaistose pozornost a raději přelétl k ploténce, kde se vařilo jehněčí. „Zase jsi mi nic nenechaaal! Jsi starýýý darmožrout, vííš? A zaaase čteš tu prokkkklatou knihuuu? Ty ostatkyyy tééé kráásky co dal ten staříík do pytlee posledně byly těžkéééé, div se mi pařáááty neutrhlyyy! A letěěět vysokoo aby si mě lidéé nevšimlii, o tom ani nekrááákáám.“ „Dost už! Když jsem kdysi oživoval ubohé zvíře, které pytláci postřelili, byla Ti ta kniha k užítku. Dokonce ani jako nemrtvý havran nevypadáš. A umíš mluvit! Tak si nestěžuj Ty nevďěčníku, nebo z tebe udělám vývar!“ Pchááá a co ten poslííček, co odtud odchááááz? Mááálokoho nechááávááš Živěééeho posledníí dobouu, Kráá.“ Potřebuji další ingredience. A Ty mi je doneseš. Dělán to vše pro Lydii. Jednou ... budeme znova spolu. Chce to jen trochu času navíc. A o trochu více ingrediencí na lektvar a části těl na sestavení.“ dodal kouzelník. „Kráá, to vše děláš jen pro tooohle? Tolik mrtvýýých mááš ve sklepeě. Co kdyyyž už tooo nebudee ta samáá Ženaa?“ Mefaistos povzdychl : „Musí být! Krom toho, vzdal jsem se všeho co jsem měl a odešel do ústraní. Pro mnoho lidí jsem mrtvý, ale jednou se vrátím, i s Lýdií a potrestám ty, co mohou za její smrt!“ „Kráá a Ty vííš kdo zato můůůžee?“ „Mám své podezření, které se mi snad brzy potvrdí.“ klesl Mefaistos na hlase. „A teď si vem tento amulet a leť na pobřeží. Jestli je to, co posel říkal pravda, amulet začne vibrovat pokud v blízkosti bude krev Uruků. Já se zatím půjdu věnovat mé milé ...“

O pár dní později se za úsvitu blížila k pobřeží flotila lodí. Orito de Mafelet s císařskými jednotkami a Uruky se blížili k břehům království. Královská vojska potlačovala schválně vyvolanou vzpouru baronů na severu. Břehy byly nechráněny. Třetí válka o království začíná ...